

Nieuwsbrief nr.5

April 2019

“De Heer is groot en zeer te prijzen in de stad van onze God...”

Ps. 48: 2

Beste familie, vrienden en gemeenteleden,

“Waarom is deze avond anders dan alle andere avonden?”

Vrijdagavond wordt deze vraag aan de Sedertafel in veel joodse huishoudens gesteld. Meestal door het jongste kind aan de oudste onder de aanwezigen. Dan klinkt opnieuw het antwoord: Wij waren slaven in Egypte... en wordt vervolgens het welbekende verhaal van de Exodus, de wonderbaarlijke bevrijding uit de slavernij, herdacht en aan de volgende generatie doorgegeven. Het feest heeft impact op de hele maatschappij, want alle huizen, instellingen en ook winkels moeten ‘kosher voor de Pesach’ zijn; volkomen gistvrij. Een week lang staan er matses, ongegist brood, brood van de verdrukking op het menu. Het is een groot feest. Maar in het feest gaat men niet voorbij aan het leed dat de onderdrukkers, de Egyptenaren geleden hebben. Symbolisch worden er druppels wijn geplengd op een servet als tranen, terwijl de plagen hardop door het hele gezelschap benoemd worden. Er valt veel meer te vertellen; over de bittere kruiden, het zoete leem, de zoute tranen, de vier bekers en hun betekenis en de prachtige verbinding die er is met de instelling van het Avondmaal zoals wij dat kennen uit onze kerkelijke traditie. Het beste advies dat we kunnen geven is: probeer het een keer mee te maken!

Waarom is deze avond anders dan alle andere avonden?

Ook in ons huis wordt de vraag vrijdagavond gesteld als we de Seder vieren met twee gezinnen en nog een aantal gasten. Voor ons ligt het bijzondere van de maaltijd in de heenwijzing naar een andere bevrijding.

Het is immers ook Goede Vrijdag, de dag waarop we stilstaan bij het lijden en sterven van Jezus. De avond voorafgaand aan de gevangenneming heeft Hij met zijn discipelen dezelfde Sedermaaltijd gevierd. Maar, heel verrassend, na de maaltijd betreft Jezus de (derde) beker en de gebroken matse op zichzelf. Lees het maar na in Mattheus 26: 26-30. Nog vóór de vierde beker aan het einde van de maaltijd staan ze op en gaan naar de Olijfberg. Jezus weet dat Hem gevangenneming, geseling, ter dood veroordeling en kruisiging te wachten staan. Is dit de beker van het lijden waarover Hij spreekt in zijn gebedsworsteling in de tuin van Gethsemané?

Rond Pesach en Pasen is het een drukte van belang in de Oude Stad. Gelovigen komen van heinde en ver. Een indrukwekkende plaats is de ‘Kerk van het Hanengekraai’ op nog geen driehonderd meter van ons huis aan de aan de overkant van het dal. De kerk is gebouwd op de plaats waar het paleis van Kajafas, de hogepriester stond en waar Jezus terecht gestaan heeft. Onderin de kerker worden bezoekers aangemoedigd in stilte Psalm 88 te lezen en te overdenken.

Naast alle gedenkwaardige plaatsen, is Israël ook gewoon een mooi land om te bezoeken. En voor een kleine kring zijn wij de attractie. Twee van onze kleinkinderen, Boaz en Eliënne kwamen met hun ouders in februari Opa en Oma opzoeken. Het NEM-huis was ineens gevuld met speelgoed, kleurpotloden en kinderstemmetjes. Het was heerlijk om samen te wandelen, de dierentuin te bezoeken, een paar dagen het land in te gaan; we hebben genoten! Op de foto het tweetal bij de bovenste waterval van Ein Gedi, de oase bij de Dode Zee, waar David zich ophield op de vlucht voor Saul. (1 Sam.24:1)

Na de verkiezingen van vorige week...

Mag premier Nethanyahu voor de vijfde keer proberen een regeringscoalitie samen te stellen. Naast de veiligheidskwestie, staan grote maatschappelijke tegenstellingen, tussen orthodoxen en seculieren; van extreme rijkdom tegenover schrijnende armoede en ongelijke kansen voor Joodse en Arabische inwoners van het land hoog op de agenda. De relaties met de buurlanden zijn voorzichtig gezegd precair. De naam van Israël kun je in een land als Egypte in het openbaar beter niet hardop uitspreken... Ook de huidige generatie Palestijnen, wordt gevoed met een vijandsbeeld dat vrede en verzoening nadrukkelijk op afstand houdt. En dan lezen we....

Opmerkelijke woorden, opgetekend uit de mond van Bassam Eid (veteraan mensenrechtenactivist)

“Ik ben een trotse Palestijn, die zelf is opgegroeid in een vluchtelingenkamp en een omvangrijk gezin heeft grootgebracht. Wat ik wil? Vrede en voorspoed voor mijn volk, een einde aan troosteloosheid en destructiviteit. Na 66 jaar mislukkingen en gemiste kansen is nu de tijd gekomen voor ons Palestijnen om voorwaarden te scheppen voor vrede en een betere toekomst. Het wordt tijd een eind te maken aan ons streven om Israël te willen vernietigen of de zee in te drijven. Tijd om niet langer gehoor te geven aan extremistische moslims of Arabische regimes die ons misbruiken om een nutteloze, destructieve en immorele oorlog met Israël voort te zetten. In weerwil van wat we onszelf voorspiegelen: Israël is een realiteit. Sterker nog: Het heeft bestaansrecht. De joodse natie is ook het thuisland van de Israëliische Arabieren, die hier een beter leven leiden dan Arabieren waar dan ook in de Arabische wereld. Deze feiten zullen we moeten accepteren. Het antisemitisme dat gepromoot wordt door Hamas, Fatah en de BDS beweging is niet het antwoord voor ons Palestijnen. Het ligt binnen ons bereik om onze jarenlange vijandschap om te zetten in vriendschap.”

Als we zoiets lezen realiseren we ons dat het gaat om een uitspraak die niet algemeen gedeeld wordt. Toch sluit het aan bij het verlangen dat de verklaring van onafhankelijkheid, bij de oprichting van de Staat Israël in 1948, al weerspiegelde. Dat klinkt bijna als het visioen van Jesaja 19, dat eens alle volken van deze regio de Eeuwige, de Bevrijder van de slavernij in Egypte, zullen dienen. Dan pas zal niemand meer gebukt gaan onder de slavernij van onrecht en haatgevoelens. Dat is geen mensenwerk, dat is een bovennatuurlijk werk van verzoening. Wat vieren we ook alweer met Pasen?

Van harte wensen we jullie Shalom!

Nelleke en Ron

We hopen van 10 juli tot en met 23 augustus op verlof in Nederland te zijn.

<p><i>Thuisfrontcommissie:</i> Jaap van Woerden, voorzitter: 010-5916788; woerd@kabelfoon.nl Jaap van der Burg, penningmeester: Burgjes57@gmail.com Greetje van Emmerik, secretaris Jopie van Woerden Marianne van Tielen <i>Namens de PKN</i> <i>Schipluiden:</i> Sandra van den Berg Trudi Schotel</p> 	<p>Nieuws- en gebedsbrieven via: ketelveld@gmail.com reacties nieuwsbrief naar: ketelleeuw@filternet.nl</p> <p>Giften zijn welkom op rekening: NL 93 ABNA 0462453855 St. Near East Ministry, Voorthuizen o.v.v. <i>Veldleiding MO 8560</i> (ANBI geregistreerd)</p>	<p>Telefoon en app: +31631565841/+31611276266 <i>Post:</i> P.o.box 31927/ 91319 Jaffaroad 23 Jerusalem/ Israël; lokale nummers: +972587799447/+972587799443 In Israël 058...</p>
--	---	--

Beste lezers van de nieuwsbrief van Ron en Nelleke,

Deze keer mag ik me, als lid van de Thuisfrontcommissie van Ron en Nelleke, voorstellen. Mijn naam is Marianne van Tielen en ik ben getrouwd met Arij. Samen hebben we 3 dochters, 1 schoonzoon en 3 kleindochters. Sinds 1993 ben ik betrokken geraakt bij de Nem, waar ik als kinderwerkster deelnam aan de Zomer-Reveilweken. Zo heb ik Ron en Nelleke leren kennen. Van het één kwam het ander. Zingen doe ik graag. Een paar jaar ben ik betrokken geweest bij de muziekgroep 'Jair', door Ron geleid en werden we rond de tijd van Pesach nogal eens uitgenodigd door een Kerk, een PCOB (Protestantse Christelijke Ouderen Bond) of een Bijbelstudiegroep, waar Ron, soms samen met Nelleke, dan uitleg gaf over Pesach. Daar heb ik veel van geleerd en nu, in deze tijd van Pesach/Pasen, mogen Jopie (ook een lid van de TFC) en ik dit mooie werk voortzetten en hebben we, naast een tweetal uitleggingen bij PCOB's, ook een uitleg mogen doen in de Thuisgemeente van Ron en Nelleke in Schipluiden. Samen met Arij heb ik het voorrecht gehad via de Nem een paar keer een paar maanden in Israël te mogen wonen en werken vanwege het Baanbrekersproject. Dat is een bijzondere tijd geweest. Verder handwerk en lees ik graag. Fijn is het ook om lid te zijn van de TFC en zo ook een klein steentje te mogen bijdragen aan wat Ron en Nelleke daar in Jeruzalem en de landen er omheen, samen met de andere Nem-mers, als onze ambassadeurs mogen doen.

Hartelijke groet, Marianne van Tielen